

Biblické úvahy a modlitby pro osm dní

1. den **Jsme Bohem povoláni: „Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás“ (J 15,16a)**

Gn 12,1-4 Povolání Abrahama

J 1,35-51 Povolání prvních učedníků

Rozjímání

Na začátku cesty stojí setkání mezi člověkem a Bohem, mezi tvorstvem a Stvořitelem, mezi časem a věčností.

Abraham uslyšel volání: „Odejdi do země, kterou ti ukážu.“ Podobně jako on jsme i my povoláni opustit to, co známe, a vydat se na místo, které Bůh připravil v hlubinách našeho srdce. Cestou se přitom stále více stáváme sami sebou, lidmi, kterými nás Bůh chtěl od počátku mít. A když následujeme povolání, které je nám určeno, stáváme se požehnáním pro své nejdražší, pro bližní i pro celý svět.

Boží láska nás hledá. Bůh se stal člověkem v Ježíšovi a skrze něj se setkáváme s Božím pohledem. Stejně jako v Janově evangeliu je Boží volání i v našem životě slyšet různým způsobem. Jeho láska se nás dotkla, a my se vydáváme na cestu. V tomto setkání procházíme proměnou – je to zářivý počátek láskyplného vztahu, který se stále znovu obnovuje.

Jednoho dne jsi pochopil, že aniž by sis to uvědomil, v nejtajnějších hlubinách tvého nitra už je napsáno ano. A tak ses rozhodl jít vpřed v Kristových stopách...

V tichu Kristovy přítomnosti jsi ho slyšel říkat: „Pojď, následuj mě. Dám ti místo, kde si tvé srdce může odpočinout.“

(The Sources of Taizé 2000, str. 52)

Modlitba

Ježíši Kriste,
ty nás hledáš, chceš nám nabídnout své přátelství
a vést nás ke stále plnějšímu životu.
Dej nám jistotu, abychom na tvé volání mohli odpovědět,
a tak se proměnit
a vydávat světu svědectví o tvé něžné lásce.
Amen.

2. den Vnitřně dospíváme: „Zůstaňte ve mně, a já ve vás“ (J 15,4a)

Ef 3,14-21 Kristus ať přebývá v našich srdcích

L 2,41-52 Maria to vše uchovávala ve svém srdci

Rozjímání

Setkání s Ježíšem vyvolává touhu zůstat s ním a zůstat v něm: začíná čas, kdy ovoce dozrává.

Ježíš byl plně člověkem a tak jako my i on rostl a dozrával. Žil prostým životem postaveným na praktikování židovské víry. Při tomto skrytém životě v Nazaretu, kde se zjevně nestalo nic mimořádného, se živil z Otcovy přítomnosti.

Marie uvažovala o Božích činech ve svém životě i v životě svého Syna. Všechny tyto věci potom uchovávala v srdci. Krůček za krůčkem tak přijala Ježíšovo tajemství.

Také my potřebujeme dlouhé období zrání, celý život, abychom mohli pochopit skutečnou hloubku Kristovy lásky, dovolili mu zůstat v nás a sami zůstávali v něm. Nevíme sice jak, ale Duch působí, že Kristus přebývá v našem srdci. A právě modlitbou, nasloucháním slovu, sdílením s ostatními a praktikováním toho, co jsme pochopili, se naše vnitřní bytí posiluje.

Nechat Krista sestoupit do hlubin našeho bytí... Pronikne i do skrytých koutů naší mysli a srdce, prostoupí naším tělem až k nejvnitřnějšímu jádru našeho bytí, abychom i my jednou okusili hlubinu milosrdenství.

(The Sources of Taizé 2000, str. 134)

Modlitba

Duchu Svatý,
kéž do srdce přijmeme Kristovu přítomnost
a opatrujeme ji jako tajemství lásky.
Pomáhej nám lépe se modlit,
osvěcuji nás při četbě Písma
a jedne skrze nás,
aby v nás plody tvých darů trvale rostly.
Amen.

3. den Tvoříme jedno tělo: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás“ (srov. J 15,12b)

Ko 3,12-17 Oblečte milosrdný soucit

J 13,1-15.34-35 Milujte se navzájem

Rozjímání

V předvečer své smrti Ježíš poklekl, aby svým učedníkům umyl nohy. Znal obtíže společného života i význam odpuštění a vzájemné služby. „Jestliže tě neumyji,“ řekl Petrovi, „nebudeš mít se mnou podíl.“

Petr Ježíšovo gesto u svých nohou přijal, byl umytý a zasáhla ho Kristova pokora a jemnost. Později Ježíšův příklad sám napodobil a sloužil společenství věřících v rané církvi.

Ježíš si přeje, aby v nás život a láska proudily jako míza vinnou révou, a křesťanská společenství tak tvořila jedno tělo. Stejně jako v minulosti není ovšem ani dnes snadné žít společně. Často jsme konfrontováni s vlastními omezeními. Někdy se nám nedaří milovat ty, kdo jsou nám blízcí – ve společenství, farnosti nebo rodině. A občas se nám vztahy docela rozpadnou.

V Kristu jsme dostali pozvání, abychom se oblékli milosrdným soucitem skrze bezpočet nových začátků. Poznání, že nás Bůh miluje, nás nutí přijímat se navzájem se všemi silnými stránkami i slabostmi. Tehdy je také Kristus uprostřed nás.

Jsi, ač s téměř prázdnýma rukama, tvůrcem smíření v tomto společenství lásky, kterým je tělo Kristovo, jeho církev? Podpírá tě tedy celé společenství – raduj se, neboť už nejsi sám a ve všem postupuješ společně se svými bratry a sestrami. S nimi jsi také povolán žít podobenství komunity.

(The Sources of Taizé 2000, str. 48–49)

Modlitba

Bože, náš Otče,
odhaluješ nám svou lásku skrze Krista
i skrze naše bratry a sestry.
Otevři nám srdce,
abychom se přijímali navzájem
se všemi svými rozdíly
a žili v odpuštění.
Dej, ať společně tvoříme jedno tělo
a v něm ať se mohou projevit dary každého člověka.
Kéž společně dokážeme být odrazem živého Krista.
Amen.

4. den Společně se modlíme: „Už vás nenazývám služebníky... Nazval jsem vás přáteli“ (J 15,15)

Ř 8,26-27 *Duch přichází na pomoc naší slabosti*

L 11,1-4 *Pane, nauč nás modlit se*

Rozjímání

Bůh touží být s námi ve vztahu. Hledá nás, jako hledal Adama, když na něj volal v zahradě: „Kde jsi?“ (Gn 3,9)

Bůh se s námi přišel setkat v Kristu. Ježíš žil modlitbou a v důvěrném spojení se svým Otcem, a zároveň navazoval přátelství se svými učedníky i se všemi, s nimiž se setkal. Ukazoval jim, co mu bylo nejcennější: vztah lásky s Otcem, který je také náš Otec. Společně s učedníky Ježíš zpíval žalmy, vyrůstající z bohatství židovské tradice. A jindy se od nich vzdaloval, aby se modlil o samotě.

Modlit se můžeme sami, nebo s druhými. Můžeme přitom projevovat úžas, pronášet stížnosti, přímlyvy nebo díkůvzdání anebo prostě mlčet. Někdy člověk cítí touhu po modlitbě, ale zároveň má pocit, že to nedokáže. Pak je namístě obrátit se k Ježíšovi a prosit ho: „Uč mě.“ To může připravit cestu. Už sama touha modlit se je modlitbou.

Spojení ve skupině nám skýtá podporu. Společenství se vytváří zpěvem, slovy i tichem. Pokud se modlíme s křesťany jiných tradic, může nás překvapit, že se cítíme sjednoceni poutem přátelství, které pochází od Toho, kdo stojí mimo veškeré rozdělení. Jednotlivé podoby se mohou lišit, spojuje nás ale tentýž Duch.

V pravidelnosti společné modlitby z nás vyvěrá Ježíšova láska, ani nevíme jak. Společná modlitba nás nezprošťuje modlitby osobní: jedna podpírá druhou. Udělejme si každý den chvíli, abychom obnovili svůj důvěrný vztah s Ježíšem Kristem.

(Pravidla Taizé)

Modlitba

Pane Ježíši,
celý tvůj život tvořila modlitba
v dokonalé harmonii s Otcem.
Svým Duchem nás uč,
abychom se modlili podle tvé láskyplné vůle.
Kéž se věřící z celého světa spojí v přímlyvě a chvále
a kéž přijde tvé království lásky.
Amen.

5. den **Necháváme se proměňovat slovem: „Vy jste již čisti pro slovo...“ (J 15,3)**

Dt 30,11-20 Boží slovo je ti velmi blízko

Mt 5,1-12 Blaze vám

Rozjímání

Boží slovo je nám velmi blízko. Dává požehnání a příslib štěstí. Otevřeme-li své srdce, Bůh k nám promlouvá a trpělivě proměňuje vše, co v nás umírá. Odstraňuje to, co brání v růstu skutečnému životu, tak jako vinař prořezává vinnou révu.

Pravidelné rozjímání biblických textů, ať už samostatně, anebo ve skupině, mění náš pohled na svět. Mnozí křesťané se každý den modlí textem blahoslavenství. Ta nám odhalují štěstí skryté v tom, co je nenaplněné, štěstí přesahující všechno utrpení: blaze je těm, kterých se dotkl Duch, a oni už nezadržují slzy, ale nechávají je kanout, a tak se jim dostane útěchy. Když objevují studnu ukrytou v krajině svého nitra, roste v nich hlad po spravedlnosti a žízeň zasadit se s druhými o pokojný svět.

Jsme trvale povoláni obnovovat závazek sloužit životu svým myšlením i skutky. A někdy přicházejí okamžiky, kdy již tady ochutnáváme z požehnání, které svého naplnění dojde až na konci času.

Modli se a pracuj, aby Bůh vládl.

Boží slovo ať po celý den vdechuje život tvé práci i odpočinku.

Udržuj vnitřní ticho ve všem, abys přebýval v Kristu.

Bud' naplněn duchem blahoslavenství: radostí, prostotou a milosrdenstvím.

(denní modlitba sester ze společenství Grandchamp)

Modlitba

Blahoslavíme tě, Bože, náš Otče,

za dar tvého slova daný v Písmu svatém.

Blahoslavíme tě za jeho sílu působit proměnu.

Pomoz nám volit si život a veď nás svým Duchem,

abychom mohli zažít štěstí, o které se s námi tolik chceš dělit.

Amen.

6. den Přijímáme ostatní: „Jděte a nese ovoce, které zůstane“ (srov. J 15,16b)

Gn 18,1-5 Abraham při dubech v Mamre hostí anděly

Mk 6,30-44 Ježíšova lítost nad zástupem

Rozjímání

Když Kristu dovolíme, aby nás proměnil, jeho láska v nás roste a nese ovoce. A konkrétním projevem sdílení této lásky v nás je přijímat druhé.

Ježíš po celý život přijímal ty, které potkal. Naslouchal jim a dovolil, aby se ho dotýkali, a nebál se přitom ani jejich utrpení.

V evangelním vyprávění o rozmnožení chlebů Ježíš projevuje soucit, když pozoruje vyhladovělý zástup. Ví, že sytit se musí celý člověk a že jedině on umí skutečně utišit hlad po chlebu a žízeň po životě. Nechce to ovšem dělat bez učedníků, bez toho mála, co mu oni mohou dát: pěti bochníků a dvou ryb.

Dnes přitahuje nás, abychom se i my stali spolupracovníky jeho ničím nepodmíněné péče. I něco tak nepatrného, jako je laskavý pohled, nastražené ucho nebo pouhá přítomnost občas stačí, aby se člověk cítil přijímaný. Když Ježíši nabídneme své chabé síly, použije je nečekaným způsobem.

Pak zažíváme to, co udělal i Abraham, neboť teprve tehdy, když dáváme, můžeme také dostat, a když přijímáme druhé, dostaneme hojné požehnání.

V hostu přijímáme samotného Krista.

(Pravidla Taizé)

Uvidí v nás lidé, kterých se den co den ujímáme, muže a ženy zářící Kristem, který je náš pokoj?

(The Sources of Taizé 2000, str. 60)

Modlitba

Ježíši Kriste,
chceme plně přijímat bratry a sestry, kteří jsou s námi.
Ty víš, jak často se tváří v tvář jejich utrpení cítíme bezmocní,
a přesto vždy jdeš před námi,
protože jsi je už přijal do svého soucitu.
Promluv k nim našimi slovy,
pomoz jim našimi skutky
a dej, ať na nás všech spočine tvé požehnání.
Amen.

7. den **Rosteme v jednotě: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti“ (J 15,5a)**

1K 1,10-13; 3,21-23 Je snad Kristus rozdělen?

J 17,20-23 Jako my jsme jedno

Rozjímání

V předvečer své smrti se Ježíš modlil za jednotu těch, které mu Otec svěřil, „aby všichni byli jedno... aby tak svět uvěřil“. Jsme s ním spojeni jako ratolesti s kmenem vinné révy, a tak v nás také koluje tatáž oživující míza.

Každá tradice se snaží uvést nás do jádra naší víry: do společenství s Bohem skrze Krista v Duchu. Čím více toto společenství žijeme, tím pevněji jsme také spojeni s ostatními křesťany i se všemi lidmi. Pavel nás varuje před postojem, který ohrožoval už jednotu prvních křesťanů: absolutizací vlastní tradice na úkor jednoty těla Kristova. Odlišnosti pak vzájemně neobohacují, ale působí rozdělení. Pavlova vize byla velice široká: „Všechno je vaše, vy však jste Kristovi a Kristus je Boží“ (1K 3,22-23).

Kristova vůle nás zavazuje k cestě jednoty a smíření. Zavazuje nás také k tomu, abychom svou modlitbu sjednotili s jeho: „Aby všichni byli jedno... aby tak svět uvěřil“ (J 17,21).

Nikdy se nepoddávej pohoršení, které rozdělení křesťanů působí: tak rádi hovoří o lásce k bližnímu, a přesto zůstávají rozděleni. O jednotu Kristova těla měj palčivý zájem.

(Pravidla Taizé)

Modlitba

Duchu Svátý, který jsi oživující oheň a jemný vánek,
přijď a zůstaň v nás.

Obnov v nás vášeň pro jednotu,
abychom žili s vědomím pouta, které nás v tobě spojuje.
Kéž se sjednotí všichni, kdo se při křtu oblékli v Krista,
a společně vydávají svědectví o naději, která je posiluje.
Amen.

8. den **Žijeme ve smíru se vším tvorstvem: „Aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná“ (J 15,11)**

Ko 1,15-20 *Všechno v něm spočívá*

Mk 4,30-32 *Maličké jako hořčičné zrno*

Rozjímání

Chvalo zpěv na Krista z epištoly Koloským nás vybízí, abychom zpívali chválu o Boží spáse zahrnující veškeré stvoření. Skrze ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista se otevřela cesta smíření a také tvorstvu se slibuje budoucnost v životě a pokoji.

Očima víry vidíme, že Boží království je realitou, která je velice blízká, avšak stále jen nepatrná a stěží viditelná – jako hořčičné semínko. Roste však. Dokonce i uprostřed našeho neklidného světa působí Duch Zmrtvýchvstalého. Vybízí nás, abychom se spolu se všemi lidmi dobré vůle zapojili do neúnavného úsilí o spravedlnost a pokoj a zajistili, že se Země opět stane domovem všeho tvorstva.

Podílíme se na díle Ducha, aby stvoření v celé své plnosti mohlo i nadále chválit Boha. Tam, kde příroda trpí a lidé se cítí zdrceni, nám Duch zmrtvýchvstalého Krista nejenže nedovolí klesnout na duchu, ale vybízí nás, abychom se stali součástí jeho uzdravujícího díla.

Novost života, kterou Kristus přináší – byť skrytou – je pro mnohé světlem naděje. Je pramenem smíření pro celé tvorstvo a skrývá v sobě radost, která nás přesahuje: „Aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná“ (J 15,11).

Přeješ si oslavit novost života, kterou Kristus dává skrze Ducha Svatého, a nechat ho žít v sobě, mezi námi, v církvi, ve světě a ve všem stvoření?

(druhý slib skládaný při profesi ve společenství Grandchamp)

Modlitba

Bože třikrát svatý,
děkujeme, že jsi nás stvořil a miluješ nás.
Děkujeme, že jsi přítomen v nás i ve stvoření.
Kéž se učíme hledět na svět jako ty, s láskou.
Dej, ať s nadějí na tuto vidinu dokážeme usilovat o svět,
kde vzkvétá spravedlnost a mír
ke slávě tvého jména.
Amen.